Entrada

Renovar la pregària IV. Contemplació de la natura

Per pregaria.cat el dl., 03/10/2011 - 09:00

Reflexió introductòria.

La contemplació de la natura pot esdevenir un dels temps de major agraïment, admiració i gaudi estètic de la vida humana. Constatem la seva grandiositat, la seva vida sempre en moviment, creixent o decreixent, els ritmes, els colors, les turbulències, els climes, la bellesa dels detalls, el fluir de l'aigua, les estacions i els temps, la llum i la foscor de la nit....etc.

Cada persona contempla des de la seva identitat. Hi ha qui té una més gran capacitat de deixar que els seus sentits captin les infinites vibracions i tons; hi ha qui està més concentrat en ell mateix i la natura li és indiferent: mira i no veu; escolta i no sent... i té atrofiada la possibilitat contemplativa degut al tancament personal o al trobar-se absort pels molts problemes de la vida.

La natura ens qüestiona. Ens ofereix el material per a una reflexió sobre el nostres estil de vida. Capta la nostra sensibilitat en un ritme molts cops ben diferent del que acostumem a dur. Si ens deixa indiferents és que som indiferents, o possiblement només ens interessa per a explotar-la. Avui molta gent dóna per bo el consumir i destruir natura.

El creient pot trobar en la contemplació de la natura un camí obert vers el fons de la realitat, vers la Font de l'existència, vers l'Amor que, com ens diu la fe, és en Déu la causa de que hi sigui, el model de tot art, de tota estètica, de tota bellesa, ordre, harmonia i projecte. El que la nostra fe afegeix a la natura és quelcom que ressona dins nostre, no és que provoqui cap canvi en la visió sinó situa en el cor del creient un silenci buit d'egoismes i ple del Misteri inefable de l'Amor que crea, manté i processa la realitat universal.

Per una contemplació viva de la natura hom ha d'estar assossegat, actiu en els seus sentits, en harmonia de cos, ànima i esperit, obert cap enfora i receptiu d'esperit més enllà de discursos i mots.

Orientacions pràctiques

1.- Hi ha moments que un paisatge, la posta de sol o l'albada al mar, se'ns imposen sense previ avís. La natura moltes vegades ens impacta, ens fa vibrar, ens encisa... Aquesta situació es pot convertir en contemplació en la mesura que no la defugim, que interiorment l'abracem i deixem que ens porti al silenci interior. En la pau, la quietud, la fonda vibració, allí hi ha la presència de l`Amor del Pare font de vida i de bellesa.

2.- Altres vegades hem sortit a contemplar. Ens hem situat, per exemple, mirant el mar, o enmig del bosc un matí de tardor o asseguts en un cim. Què ens pot passar? Ulls, orelles, ment, cor.. oberts. Deixem que vagi penetrant el que veiem, el que escoltem, el que sentim; que la nostra vibració interna vagi agafant el ritme de les coses externes... fins al silenci. També aquest silenci entra en comunió amb l'Amor del Pare, font de vida i de bellesa. No hi entra conceptualment, sinó per naturalitat. Som al pòrtic d'una nova forma de coneixement que es manifesta sense discursos mentals. Pot portar a un goig, una pau, una estimació,,, que participen d'alguna manera del gest creatiu del Pare que tot ho va fer en Amor i va *"veure que era molt bo".*

3.- Mentre estem contemplant la natura cal evitar normalment tota mena de consideracions racionals sobre raons, distàncies, possibilitat d'explotació, comparacions i altres formes de treballs i projectes professionals. Aquestes són distraccions que ens dificulten la vibració estètica natural i ens impedeixen obrir-nos a aquell Amor que tot ho envaeix i ho articula sense cap altre intenció de que hi sigui.

4.- Molts cops acabarem la contemplació de forma natural en una acció de gràcies, un cant de lloança, inventant la nostra cançó, el desig de felicitat o, avui també més que mai, prenent consciència d'un compromís ecologista en el marc de les nostres possibilitats.

Per reflexionar i revisar; si cal, prendre alguna nota.

1.- La meva actitud davant la natura és d'explotació, consum, descans personal, contemplació esporàdica, esport, contemplació pura, pregària contemplativa ...?

2.- Tinc records d'haver gaudit del silenci inefable en la natura i la referència de comunió amb l'Amor creatiu del Pare?

3.- Quina llàstima que vagi passant la vida sense experimentar que sóc part de l'univers, de la terra, de la natura; què cal fer per superar aquesta inèrcia negativa d'un tan gran centrament en mi mateix?

4.- Ulls, orelles, sentit, cos ment, cor... com fer créixer el desig de trobar un camí de neteja interior, de purificació per esdevenir més persona, més fill o filla del Pare? *Feliços els nets de cor, ells veuran Déu. (Mateu,5,8)*

Jesús Renau sj.

Proper Suport per RENOVAR LA PREGÀRIA 5

CONTEMPLAR JESÚS.